

JAK MOJMÍR KE ŠTĚSTÍ PŘIŠEL

Lucie Buranská

Loutky: stařenka, král, královna, dva sluhové, princ, pět princezen, děvečka

SCÉNA I. ZÁMEK č.9

Stařenka:

„Za devatero horami, za devatero řekami bylo, nebylo jedno malé královstvíčko. Vládl tam král Dobromil se svou královskou chotí Moudroslavou.“

Král s královnou vychází na jeviště, král usedá na trůn a královna si sedá vedle něj.

Stařenka pokrač.:

„Jak již jejich jména napovídají, široko daleko byste nenašli tak dobrotivý, spravedlivý a moudrý královský pár. Království vzkvétalo, malý princ pomalu rostl v dospělého muže a lidé si žili spokojeně. protože bylo všechno jak má být a tak král si královnou si občas krátili čas pohádkovými hádankami.“

Král Dobromil:

„Moje vyvolená, jestli pak víte, kdo bydlí v lese Řáholci?“

Královna Moudroslava:

„Můj drahý, vy snad i po těch letech, co jsme spolu, pochybujete o mé inteligenci? To je přece jasné. V lese Řáholci bydlí Rumcajs s Mankou a Cipískem.“

Král Dobromil:

„Máte pravdu, moje milovaná.“

Královna Moudroslava:

„A jestli pak vy, Dobromile, tušíte, kdo má na hlavě červený čepeček a nosí nemocné babičce košíček plný dobrot?“

Král Dobromil:

„Moudroslavo, vy mě dnes zbytečně podceňujete. Každé malé dítě ví, že vlk to není. Je to Červená Karkulka.“

Královna Moudroslava:

„Správně, máte pravdu, moje královská výsosti.“

Král Dobromil:

„Královno, víte vy vůbec koho našli trpaslíci ve svých postýlkách?“

Královna Moudroslava:

„Červená mašle v černých vlasech, modrá vesta a žlutá sukýnka. Je přece Sněhurka.“

Stařenka :

„Král s královnou by svou nejoblíbenější hru dokázali hrát celý den, kdyby je nevyrušili jejich sluhové Rýmůmil a Veršoslav.“

Na jeviště přichází sluha Rýmůmi se společníkem.

Sluhové Rýmůmil a Veršoslav: „Vláda Moudroslavy a Dobromila,
spravedlivá je, to ví dítě i kdejaká víla.
Žádný strach, smutek, chudoba a svár,
zdejší království je na zemi ráj.
Králi nejdobrotivější,
královno nejmoudřejší,
přichází váš syn,
urozený Mojmír.“

Přichází princ Mojmír a pokleká před královský trůn.

Rýmůmil a Veršoslav odchází ze scény.

Princ Mojmír:

„Přál jste si se mnou mluvit, můj otče?“

Král Dobromil:

„Povstaň, můj synu.“

Mojmír se postaví.

Král Dobromil:

„Milý Mojmíre, běž do světa a najdi si nevěstu. Ale musí to být princezna.“

Princ Mojmír:

„Jaká princezna?“

Královna Moudroslava:

„Opravdová princezna, hodná a krásná.“

Princ Mojmír:

„Dobře, maminko. Dobře, tatínku. Půjdu do světa a přivedu si nevěstu. Bude to krásná princezna.“

Král Dobromil volá na sluhy za scénou:

Rýmůmile, Veršoslave, půjdete s Mojmírem do světa a pomůžete mu najít nevěstu.“

Na jeviště přichází Rýmůmil s Veršoslavem.

Sluha Rýmůmil, Veršoslav: „Vláda Moudroslavy a Dobromila,
dobrá je, o tom ví děti i kdejaká víla.
Žádný strach, smutek, chudoba a svár,
zdejší království je prostě na zemi ráj.“

Sluha Rýmůmil: „Celý svět s princem projdeme,
dnem i nocí putovat budeme.“

Sluha Veršoslav: Teď budu veršovat já!
„Nevěstu mu najdeme,
pak se tu společně sejdeme.“

Všichni odcházejí ze scény.

-Opona-

Stařenka:

Putovali dnem i nocí. Přešli rozkvetlé louky i hluboké lesy, až konečně uviděli v dálce neznámé království.

SCÉNA II. ZÁMECKÁ ZAHRADA č13

Na scénu přichází princezna Hubatka a sedá si u rybníka v královské zahradě.

Stařenka:

„Když naši poutníci přišli blíž, uviděli u rybníka v zámecké zahradě překrásnou princeznu.“

Princ jde k princezně, sluhové všechno sledují zpozzdáli.

Princ Mojmír:

„Spanilá princezno, jste krásnější než truhla třpytivých diamantů.“

Princezna Hubatka:

„Kdo jsi, že se opovažuješ vstoupit do naší královské zahrady bez ohlášení? A jak si dovoluješ se mnou mluvit, aniž bys poklekl a políbil mou urozenou ruku? Kdo chce se mnou hovořit, musí mi nejprve donést šaty zdobené drahými kameny, náhrdelník vykládaný šperky a truhlici plnou zlata. Pokud pro mě nemáš dary, zmiz mi z očí!“

Sluha Rýmůmil: „Princezna překrásná,
urozenost jí nechybí.“

Sluha Veršoslav: „Pýcha není vlastnost vzácná,
ale nafoukanost se nikomu nelíbí.“

Hubatka se schovává za paravan a princ smutně odchází ke sluhům..

Princ Mojmir:

„Taková namyšlená princezna není nic pro mě.“

Princ se sluhy odchází.

-Opona-

Stařenka:

A jak princ Mojmir řekl, tak se také stalo. Se sluhy bloudili světem, přešli sedmero řek, sedmero hor než spatřili další království.“

SCÉNA III. ZÁMEK č.9

Přichází princezna Popletka (princezna s vousy. Princ jde k ní, sluhové opět všechno sledují z dálky.

Princ Mojmir:

„Neznámý princ, totiž urozená princezno, trůn vám sluší. Vypadáte moudře.“

Princezna Popletka:

„Ty jsi ale hezké děvče. Dnes ráno vyšel měsíc, ten ale pěkně hřeje. Včera bylo úterý, dnes je sobota a zítra bude čtvrtek. Večer si dáme snídani a půjdeme spát.“

Princ Mojmir:

„Princezno, co to říkáte?“

Sluha Rýmůmil: „Princezna je to podivná,
rozum, zdá se jí chybí.“

Sluha Veršoslav: „Brzy jí vousy narostly,....
hm,...
vždyť ani nejdou zrýmovat,
ty její hloupé bláboly.“

Popletka se schovává, princ jde ke sluhům.

Princ Mojmir:

Hloupá princezna s vousy? To není nic pro mě.“

Princ se sluhy odchází.

-Opona-

Stařenka :

„Moudře se princ rozhodl, když si nevybral princeznu Popletku za ženu. Vždyť hloupá princezna s vousy navíc přece nemůže být královnou. A tak princ a služebnictvu nezbyvalo nic jiného, než dále putovat světem. Až se jednoho dne ocitli v hlubokém lese.“

SCÉNA IV. LES č.2

Princezna Víla tančí v noci v lese, poté usedá do trávy. Svit měsíční!

Princ jde k ní, sluhové stojí v pozadí.

Princ Mojmir:

„Kdo jsi krásná paní?“

Princezna Víla:

„Jsem princezna Víla. Se sestřičkami tančíme na mýtinách, hladíme závoji našich šatů mech a kapradí. Svým tancem obveselujeme lesní zvířátka a zpíváme za nočního úplňku.“

Sluha Rýmůmil: „Lehce, jak vánek tančí den co den,
v noci zas zpívá nebesům.“

Sluha Veršoslav: „Její život je bezstarostný sen,
té také nepatří králův trůn.“

Princ Mojmír:

„Lehkomyslná princezna nebude zodpovědná královna.“

Princ se sluhy odchází.

-Opona-

Stařenka:

„I nezbývalo princovi než se dále toulat světem se svými společníky. Když jednou kdesi spatřili bohatou pannu.“

SCÉNA V. ZÁMEK č.9 bočnice červená látka, váza ,šaty + zrcadlo

Přichází princezna Krasotinka.

Princ Mojmír:

„Jste krásná jako lilie, vaše krása září jako sluneční kotouč.“

Princezna Krasotinka:

„Dovolte princovi, abych se představila. Jsem princezna Krasotinka. Široko daleko byste nenašel nikoho, kdo má tak krásné vlasy jako já. Nikdo nemá tak hezkou tvářičku jako já. Postavu mám jako proutek, jen těžko byste hledal krásnější princeznu.“

Princ Mojmír:

„Ale, princezno, krása je přece pomíjivá.“

Sluha Rýmůmil: Správně, princovi.

„Velmi krásná je princezna,
hezčí než vzácné diamanty.“

Sluha Veršoslav: „Když jenom zrcadlo je její přítel,
ostatně, nevím, kdo by takovou chtěl.“

Krasotinka se schovává, princ se opět vrací ke svému věrnému sluhovi.

Princ Mojmír:

„Kde mám najít princeznu moudrou a krásnou, se kterou bych mohl vládnout svému království?“

Princ se sluhy odchází.

-Opona-

Stařenka:

„Princ se sluhy byli už z putování po celém světě unavení, ale přesto se nevzdávali a dál procházeli neznámými kraji. Už si mysleli, že už je nic podivného nemůže potkat. A přece. Najednou se před nimi otevřelo zvláštní království. Všechno tu bylo zahaleno do černého sukna“

SCÉNA VI. TEMNÉ KRÁLOVSTVÍ č.9 bočnice samet černý

Přichází princezna, v ruce drží kapesníček a pláče. Na hudbu smutně přechází jeviště a zpívá.

Princ Mojmír:

„Slzy jako hrachy takové krásné tvářičce nesluší. Pročpak pláčete, princezno?“

Princezna Smutněnka:

„Hned ráno, když jsem vstala, donesl mi sluha k snídani studený čaj. Copak to se dělá, nosit princezně čaj, který není teplý? (*Smutněnka vzlyká*) Potom mi komorná přinesla mé oblíbené šaty a prý omylem je zašpinila (*opět brečí*). A teď? Mluvím tu s urozeným princem v šatech po své starší sestřičce (*propukne v hysterický pláč*).

Princ jí „ze slušnosti“ utírá slzy.

Sluha Rýmůmil: „Smutné oči, tváře mokré,
Smutněnku nic netěší.“

Sluha Veršoslav: „S touhle slečnou
jak chceš vládnout,
pláč přece nic neřeší.“

Oba najednou: „Tak to se nám teď ta básnička povedla, ale princezna zase ne.“

Princ a sluhové odcházejí.

-Opona-

SCÉNA VII. CHALUPA č.1

Stařenka:

„Princ už ztrácel naději, že žádnou nevěstu nenajde, když jednoho dne uviděl před malou chaloupkou prosté děvče. Korunu neměla, ani šaty vyšívané drahými kameny, neměla ani diamantové šperky. Přesto však prince hned okouzila milým úsměvem. Začal cítit zvláštní pocit a jeho srdce začalo bušit rychleji.“

Děvečka Bětka:

„Vítám tě, urozený pane, u nás. Jsem děvečka Bětka. Mohu ti nabídnout krajíc chleba a džbán vody?“

Sluha Rýmůmil: „Hezká je jak obrázek.
K tomu milé a jistě i hodné děvče.“

Sluha Veršoslav: „Uvidíte, získá trůn i královský zámek
s ní se princ bude moc dobře vládnout.“

Princ Mojmír:

„Vydal jsem se do světa, abych si našel nevěstu, jenže všechny princezny jsou pyšné, hloupé a lehkomyšlné. Zajímají se jen o drahé šperky a o svůj vzhled. Tebe si vezmu za ženu. Ty se mi líbíš. Hezká jsi jak obrázek a k tomu milé, děvče. Žádám tě, Bětuško, o ruku. Buď naší královnou.“

-Opona-

SCÉNA VIII. ZÁMEK č.9

Král s královnou sedí na trůnu, přichází princ s děvečkou a se sluhy.

Stařenka:

„A jak princ řekl, tak se také stalo. V tu ránu se ocitli v království krále Dobromila. Král s královnou nadšeně vítali prince i s jeho vyvolenou a chystala se svatba.“

Sluha Rýmůmil, Veršoslav: „Mojmír dostal žezlo, jablko i korunu,
a s Bětuškou vládli šťastně,
dokud jejich syn, princ Mojmír
nešel taky hledat do světa nevěstu.
Ale to už bude nová pohádka.“